

Dank aan het woord, het *wooooh* en het oord

Dank ik het woord,
Prijs ik de frases die mij invielen & de uitspraken die mij verwonderden, irriteerden,
mijn woede, vrolijkheid, hoon opriepen,
Eer ik de zinnen die bleven hameren in mijn hoofd en zich loszongen van hun context
& de zinnen die ik las of dacht te lezen en met mijn verbeelding op de loop gingen,
Vier ik het klinken van de taal en het ritme dat mij tijdens het dichten op sleeptouw
nam,
Respecteer ik de sprong in het diepe – dat is wat het schrijven van poëzie voor mij is,
ik laat het grotendeels gebeuren, volg de klanken, het ritme, de toon, de structuur en
de logica van het gedicht die al schrijvend ontstaan –,
Hoop ik dat iedere bundel, iedere reeks, ieder gedicht zo'n sprong in het diepe blijft,
Koester ik dus de durf om het wonderlijke dichtproces wonderlijk te laten zijn, geen
maniertjes te ontwikkelen, geen schrijfmethode,

Dank ik het *wooooh* bij de onverwachte richting waarin het gedicht zich ontwikkelt –
de onverwachte betekenis, vorm of structuur – & het *wooooh* bij de realisatie dat het
gedicht werkt en klopt,
Hoogacht ik de rommel en het rommelen, de wirwar van kladjes, aanzetten,
aantekeningen en losse regels, de chaos van verschillende versies die bij ieder nieuw
gedicht ontstaat en groeit,
Hoogacht ik de lange adem waardoor ik geen genoeg neem met een eerste
ingeving, een eerste betekenis, een eerste structuur, een eerste logica & waardoor ik
blijf rommelen: uitproberen, herschikken, herschrijven net zo lang tot het werkt en
het klopt,
Vier ik de vele versies die het niet haalden maar wel het gedicht op weg hielpen,
Haal ik opgelucht adem om de vele probeersels die ik weggooide,
Maak ik een diepe buiging voor de dichters die mij inspireerden en mij de
veelvormigheid van poëzie toonden,
Koester ik het elastische brein, en daartoe, ere aan wie ere toekomt, de gesprekken,
korte en lange, de boeken, de documentaires, de interviews: ook het denken van een
dichter dient te worden gevoed én betwijfeld om niet tot stilstand te komen en te
verstarren tot een reeks waarheden of een onderbuikgevoel,

Dank ik het oord, stad én land, de flarden gesprek in de tram, het café en op straat &
het vrije zicht over akkers, weides, water,
Prijs ik de vaste werkplek, waar de aanzetten konden blijven liggen om weer opgepakt
te worden, waar mijn zitbal lag die mijn rug gezond hield en waarop ik kon wiebelen,
stuiteren, hangen en schrijven, waar de muren volplakt raakten met verschillende
versies, met de groeiende bundel,
Hoogacht ik de lege tijd, de koffie of thee die moest worden gezet, de vlieringtrap of
deur waaraan ik even kon bungelen om mijn rug te strekken en mijn benen te
zwaaien, de bezemsteel waarmee ik mijn schouders strekte, de piano waarop ik wat
improviseerde, de afwas, zelfs de afwas, soms,
Schipper ik met het isolement, dat ik hoogacht om de zuurstof die het verleent aan de
lange adem, de lengte aan de lege tijd, de ruimte aan het experimenteren en
rommelen, & dat ik tegelijkertijd vrees – het brengt het sociale leven uit beeld, en
daarmee de veelheid aan gesprekken, die belangrijke grondstof van poëzie,

En verder, een omhelzing voor al degenen die ik al eens persoonlijk bedankte en nu niet bij naam zal noemen & een *hoera!* voor de jury van de Jan Campert-prijs die *zet af en zweef* bekroonde met deze eervolle prijs,

en t zweven

de afzet

En in naam van die dichtbundel dank ik de landing